

PHẬT THUYẾT BÁT ĐẠI NHÂN GIÁC KINH

Chủ giảng: Lão pháp sư Tịnh Không

Địa điểm: Hội quán Hòa Thuận, viện Tri Ân Nhật Bản

Thời gian: 04/11/2002

Viết dịch: BBD Pháp Âm Tuyên Lư

Tập 7

Chư vị đồng học, mời xem đoạn cuối cùng của bản kinh, trang thứ 68 trong bản kinh này, hàng thứ 3 từ dưới lên:

Như thử bát sự, nãi thị chư Phật Bồ-tát đại nhân chi sở giác ngộ.

如此八事。乃是諸佛菩薩大人之所覺悟。

Tám điều nói trên, các bậc đại nhân, chư Phật Như Lai đã giác ngộ được.

Câu nói này vô cùng quan trọng, tám sự việc mà Thế Tôn đã nói phía trên này là mười phương ba đời tất cả chư Phật Như Lai, các pháp thân Bồ-tát, các ngài đã giác ngộ. Tuy chúng ta là phàm phu, nhưng có duyên tiếp xúc được, nghe được, thấy được, cần phải học tập theo Phật Bồ-tát, cũng phải có sự giác ngộ giống như vậy. Chúng ta thử nghĩ phía trước, Phật nói tám sự việc cho chúng ta. Điều thứ nhất là nói rõ cho chúng ta biết chân tướng của vũ trụ nhân sinh, khẳng định phàm phu “tâm thị ác nguyên, hình vi tội tẩu”. Hay nói cách khác, giống như trong kệ sám hối đã nói phàm phu trong lục đạo “xưa nay đã tạo bao ác nghiệp”. Đại đức xưa nói, nếu như những tội nghiệp này mà có hình tướng, hình tướng lại nhỏ, giống như vi trần vậy, thì tội nghiệp đã tạo đời đời kiếp kiếp trong quá khứ, tận hư không cũng chứa không hết. Lời nói này là thật, khẳng định không quá lời. Tội sinh ra từ đâu vậy? Từ tâm sinh. Tâm này chính là vọng tưởng, ý nghĩ, sinh ra từ đây. Thân thể này của chúng ta là công cụ tạo tác tội nghiệp, “hình vi tội tẩu”, chúng ta nhất định phải hiểu rõ, đây chính là nhân tố đứng đầu của sanh tử không ngừng trong lục đạo luân hồi. Vọng niệm sinh ra từ đâu? Sinh ra từ trong dục vọng, sinh ra từ trong đa cầu, cho nên điều thứ hai và điều thứ ba Phật dạy chúng ta “thiểu dục vô vi, thân tâm tự tại”, đây chính là trải qua đời sống của chư Phật Bồ-tát. “Đa cầu”, đích thực đúng là tăng

trường tội nghiệp, cho nên Phật dạy chúng ta phải tri túc, phải an bản, phải lạc đạo, phải biết câu trí tuệ.

Nói đến chỗ này khiến tôi nghĩ đến trước đây tôi thân cận bên thầy Lý, cả đời thầy trải qua đời sống ở mức thấp nhất. Học trò của thầy có mấy trăm ngàn người, học trò có quan tâm thầy không vậy? Học trò quan tâm rất chu đáo, nhưng thầy hoàn toàn không tiếp nhận, vẫn trải qua đời sống bản khổ của thầy như cũ. Ở trong đây có đạo lý rất sâu, thầy làm tấm gương, làm thị phạm cho hàng hậu học xem. Tôi nhìn ra ý chỉ của thầy, cho nên tôi học tập theo thầy. Tôi học được tám tháng, rồi tôi mới báo cáo với thầy. Trước tiên tôi bắt đầu từ trong sinh hoạt, mỗi ngày ăn một bữa. Thầy hỏi tôi: “Anh ăn tám tháng rồi, anh cảm thấy sức khỏe có gì khác so với trước đây hay không?” Tôi đáp: “Con cảm thấy không có gì khác, rất bình thường.” Thầy đập tay xuống bàn một cái, cứ vĩnh viễn giữ như vậy, cả đời không cầu người. *“Người đến mức không cầu thì nhân phẩm tự cao.”* Dinh dưỡng thực sự của đời sống là gì? Mỗi người không giống nhau. Dinh dưỡng là sự bổ sung năng lượng, cơ thể của mỗi người không giống nhau. Giống như hiện nay các bạn nhìn thấy xe hơi trên đường vậy, có chiếc tiết kiệm xăng, có chiếc hao xăng, không giống nhau. Chiếc hao xăng mà bạn bổ sung năng lượng ít thì nó sẽ không chạy; chiếc tiết kiệm xăng, chỉ một chút năng lượng thì nó có thể chạy rất lâu. Chúng ta phải hiểu đạo lý này.

Sự tiêu hao năng lượng, 95% trở lên là tiêu hao vào trong vọng tưởng. Người vọng niệm nhiều, người dục vọng nhiều, người tham cầu nhiều thì họ nhất định phải bổ sung năng lượng nhiều. Tâm địa thanh tịnh, không có dục vọng, không có mong cầu, tâm là thanh tịnh thì họ tiêu hao năng lượng rất ít, cho nên ăn uống một chút xíu thì họ có thể duy trì, sẽ rất bình thường, họ sống rất hạnh phúc, rất vui vẻ. Điều này người bình thường không thể nào lý giải được. Lao tâm, lao lực, tiêu hao năng lượng rất có hạn. Vọng tưởng thì rất khủng khiếp, từ sáng đến tối, ngày đêm không gián đoạn, đặc biệt là tự tư tự lợi, tổn người lợi mình, cái ý nghĩ này tiêu hao năng lượng nhiều nhất. Hiểu được đạo lý này, ở trong kinh, Phật dạy chúng ta “tri túc, an bản, lạc đạo”, bạn mới chân thật có thể cảm nhận được, bạn mới chân thật có thể hưởng về, chân thật muốn học theo, sẽ đem lại lợi ích lớn cho bản thân.

Điều thứ tư ở trong kinh dạy chúng ta “giải đãi trụ lạc”, đây là lời cảnh cáo vô cùng nghiêm trọng. Phật khuyên bảo chúng ta phải tinh tấn, phải đoạn phiền não, phải hàng phục ma chướng. Hàng phục ma chướng tức là dứt khoát không bị mê hoặc bởi ngũ dục lục trần bên ngoài. Khuyên bảo chúng ta phải quảng học đa văn, phải thành tựu trí tuệ biện tài, phải phát tâm giáo hóa chúng sanh, hành Bồ-tát đạo. Điều thứ sáu dạy chúng ta “bần khổ đa oán”. Chúng ta khẳng định ý nghĩa mà Phật nói câu này là chú trọng ở luân lý đạo đức, giới định trí tuệ. “Bần khổ” hoàn toàn không phải chỉ cho sự thọ dụng trên vật chất, mà là chú trọng giác ngộ ở trên tinh thần. Không giác ngộ mới là bần khổ thật sự. Cho nên Phật-đà đã thị hiện cho chúng ta, chúng ta có thể thể hội được. Thích-ca Mâu-ni Phật năm xưa còn tại thế, ba y một bát, ăn một bữa giữa ngày, ngủ một đêm dưới cây. Ngài trải qua đời sống vật chất còn nghèo khổ hơn so với Nhan Hồi - học trò của Khổng lão phu tử. Nhan Hồi nghèo khổ còn có một căn nhà tranh, Thích-ca Mâu-ni Phật ngay cả nhà tranh cũng không có, tối ngủ gốc cây. Do đây có thể biết, “bần khổ đa oán” mà Phật đã nói là không phải chỉ cho đời sống vật chất, mà là chỉ cho đời sống tinh thần. Đời sống vật chất khổ hơn đi nữa mà đời sống tinh thần vui, thì vật chất cũng không có gì là khổ. Người thế gian cho là khổ, đó là lấy tiêu chuẩn của chính người thế gian, đó không phải là tiêu chuẩn của người giác ngộ. Tiêu chuẩn của người giác ngộ không giống với tiêu chuẩn của chúng ta. Tiêu chuẩn của người giác ngộ là “thiểu dục vô vi, thân tâm tự tại”, trong đây có niềm vui chân thật. Họ nhìn thấy người thế gian chúng ta có nhà cửa, có ruộng vườn, có vợ chồng con cái, họ cho rằng đây là trói buộc của gia đình, đây là rắc rối, cái này khổ. Nhưng người thế gian chúng ta ở trong khổ mà không biết đây là khổ.

Hôm qua ở bên ngoài tôi nhìn thấy có một bức tranh Tinh Thế, bức tranh Tinh Thế đó có ý vị vô cùng. Bức tranh này là ở trong nhà khách của chùa Khai Nguyên - Đài Nam. Tôi năm xưa đến bên đó tham quan, nhìn thấy bức tranh này ở trong phòng khách, tôi dùng máy ảnh chụp hình nó lại, đây là tấm hình chụp lại để in hình phóng to. Bức tranh nguyên bản này đang ở chùa Khai Nguyên. Nói đến chuyện này đại khái cũng đã hơn 30 năm rồi. Hơn 30 năm trước tôi chụp hình bức tranh này, rất đáng để mọi người cảm nhận và giác ngộ. Trong mắt của Phật Bồ-tát nhìn thấy tình

cảnh này, đây là khổ, đây không phải vui. Cho nên Phật dạy mọi người “chí nguyện xuất gia”, “bất nhiễm thế lạc”. Niềm vui thế gian là nguồn gốc của khổ. Thế gian làm gì có vui? Phật nói vui là hoại khổ. Bởi vì nó không thể tồn tại mãi mãi, đến khi vui xảy ra thay đổi thì nỗi khổ của bạn sẽ đến ngay. Cho nên Phật nói “khổ thế gian” có khổ khổ, có hoại khổ, có hành khổ. Tam giới đều khổ, đâu có gì vui! Tại sao có khổ vậy? Bạn nghèo nàn. Bạn nghèo nơi đạo đức, nghèo nơi giới định, nghèo nơi trí tuệ, cho nên bạn mới bị khổ.

Phật dạy chúng ta “đương hành bố thí”. Bố thí tài thì tài dùng không bị thiếu. Thích-ca Mâu-ni Phật thị hiện cho chúng ta thấy, ngài không có gì cả, nhưng mỗi ngày y thực và những thứ cần thiết ngài không thiếu. Tại sao không thiếu vậy? Vì hằng ngày ngài tu bố thí tài, bố thí pháp, bố thí vô úy. Thích-ca Mâu-ni Phật một xu cũng không có thì tu bố thí tài cái gì? Là tu bố thí nội tài. Nội tài là thân thể này. Thân thể làm ra tấm gương tốt cho tất cả chúng sanh, đây là bố thí. Khẩu thuyết pháp cho tất cả chúng sanh, đây là bố thí. Niệm, ở trong mỗi niệm đều muốn giúp chúng sanh phá mê khai ngộ, lìa khổ được vui. Ba nghiệp thân ngữ ý của ngài đều đang bố thí, đây là bố thí nội tài. Những thứ có được là công đức, đây không phải nói phước đức, vượt hơn bố thí ngoại tài. Cho nên, việc mà mỗi ngày ngài đang làm chính là bố thí tài, bố thí pháp, bố thí vô úy, quý vị tỉ mỉ mà quan sát, tỉ mỉ mà tư duy, Thích-ca Mâu-ni Phật có phải mỗi ngày đang làm những việc này phải không? Là ba loại bố thí: tài, pháp, vô úy; cho nên quả báo của ngài là tài vật không thiếu thốn, trí tuệ mỗi ngày tăng trưởng, khỏe mạnh sống lâu, sống lâu của ngài là vô lượng thọ, đích thực đạt được tự tại an vui. Chúng sanh trong chín pháp giới không thể sánh với Phật, đây là điều mà chúng ta cần phải học tập. Ngài dạy chúng ta bố thí, ngài dẫn đầu làm. Bố thí phải “đăng niệm oan thân, bất niệm cựu ác, bất tăng ác nhân” thì bố thí của bạn mới có thể làm đến viên mãn.

Điều thứ bảy, Phật dạy chúng ta “bất nhiễm thế lạc”, hết thấy hương thụ của danh văn lợi dưỡng, ngũ dục lục trần của thế gian này dứt khoát thông thể tham nhiễm. Ở trong pháp Đại thừa, Bồ-tát thị hiện vì muốn dẫn dắt chúng sanh nên ở trên hình tướng đã hòa quang đồng trần với chúng sanh, đó chính là nói về Tứ nhiếp pháp. Tâm địa có đắm nhiễm hay không? Tuyệt đối không đắm nhiễm. Nếu như tâm

địa đấm nhiễm thì là phàm phu, không những không độ được chúng sanh mà khẳng định bị chúng sanh độ mất tiêu, hiện tượng này từ xưa đến nay quá nhiều, quá nhiều rồi. Khi chúng tôi mới học Phật, thầy nhiều lần cảnh cáo: Các anh ra bên ngoài giảng kinh thuyết pháp để độ chúng sanh, phải cẩn thận kẻo bị chúng sanh độ mất. Khi tôi xuất gia, vị thầy thế độ cho tôi, tuổi tác cũng xấp xỉ với tôi, đến năm thứ hai thì thầy đã hoàn tục rồi, bị một nữ đồ đệ tại gia độ đi. Hiện tượng này nhiều, quá nhiều, quá nhiều! Cho nên, chuyện này thật không dễ dàng. Bản thân bạn chưa có định lực, chưa có trí tuệ thì rất dễ nhiễm phải danh văn lợi dưỡng. Mà rõ ràng nhất chính là cống cao ngã mạn, tự cho rằng bản thân rất tài ba, người khác đều không bằng mình. Cống cao ngã mạn là phiền não, không phải trí tuệ, xưa nay các đại đức tu hành chân chánh cũng không thể tránh khỏi. Lần trước tôi giảng Bát Đại Nhân Giác Kinh, phía sau có một câu chuyện, tôi không kể lại nữa, quý vị có thể tự xem.

Đồng học chúng ta đều biết Từ Bi Tam Muội Thủy Sâm, bạn xem thử trong đó nói quốc sư Ngô Đạt, mười đời là cao tăng, thật không dễ gì. Mười đời, ở trong luân hồi mười lần, ông đều không bị mê hoặc, sau khi chuyển thế ông vẫn có thể xuất gia, vẫn có thể tu hành, hơn nữa đều có thành tựu, không bị mê mất bản tánh, nói dễ vậy sao! Lúc đến đời thứ mười, ông làm thầy của hoàng đế, làm quốc sư, hoàng thượng tặng cho ông một bảo tọa trầm hương, tâm ông khởi lên một niệm ngạo mạn, cảm thấy chuyện này vô cùng vinh dự, người xuất gia nào cũng không đạt được! Tâm khởi lên một niệm ngạo mạn này thì thần hộ pháp rời đi. Thần hộ pháp là rất công bằng chính trực, các ngài không có nói cảm tình, bạn thật sự có đạo hạnh thì các ngài hộ trì bạn; bạn hơi có một chút phiền não khởi hiện hành, đạo hạnh mất đi thì các ngài liền rời đi. Thần hộ pháp vừa đi thì oan gia trái chủ của ông tìm đến bên thân. Do đó, oan gia nên giải không nên kết, chúng ta nhất định phải hiểu rõ, câu chuyện của quốc sư Ngô Đạt là một tấm gương tốt nhất cho chúng ta.

Oan gia đối đầu này theo ông mười mấy đời, bởi vì ông đều có đạo hạnh, đều có thần hộ pháp bảo hộ nên họ không cách nào đến gần. Cơ hội này đến rồi, tâm ngạo mạn của ông ấy khởi lên, bản thân cảm thấy rất vinh quang. Thần hộ pháp vừa rời đi thì oan gia trái chủ này tìm đến trên thân, hại ông bị mụn ghẻ mặt người, suýt chút nữa thì mất mạng! Các bạn xem phần duyên khởi trong Từ Bi Tam Muội Thủy Sâm

thì sẽ rõ. Người thông thường hiện nay, đạo hạnh của chúng ta không bằng quốc sư Ngô Đạt, nhưng lại cống cao ngã mạn, tạo tác tội nghiệp, kết thù oán với chúng sanh, vượt hơn quốc sư Ngô Đạt quá nhiều, thế nhưng bạn nghĩ rằng: “Quốc sư Ngô Đạt bị mụn ghẻ mặt người, còn tôi không bị, có lẽ tôi cao hơn quốc sư Ngô Đạt, quốc sư Ngô Đạt không bằng tôi.” Không sai, đó là biệt nghiệp của quốc sư Ngô Đạt, biệt báo, hết thấy tội nghiệp hiện nay chúng ta tạo tác, e là mấy năm này ông trời sắp tổng tính sổ cho bạn rồi, vô lượng vô biên oan gia trái chủ của bạn thấy đều cùng đến, xem thử bạn có thể chống đỡ nổi không? Ở trong xã hội hiện nay, không phải tính sổ riêng biệt, khi thời tiết nhân duyên đến thì tất cả oan gia trái chủ sẽ cùng đến tổng tính sổ một lượt, chúng ta phải hiểu rõ những chân tướng sự thật này.

Ngũ dục lục trần thế gian, đó là mê hoặc, đó là ma, tài sắc danh thực thùỳ chẳng có thứ nào không phải là yêu ma quỷ quái. Bạn chỉ cần nhiễm phải nó thì chắc chắn bạn sẽ không có cuộc sống tốt đẹp. Bồ-tát có giới định tuệ, các ngài có thể sử dụng những pháp thế gian này để làm Phật sự, tức là dùng những nhân duyên này để tiếp dẫn chúng sanh, để khởi phát chúng sanh, để giáo hóa chúng sanh, để giác ngộ chúng sanh, như vậy là chính xác. Có thể dùng nó, không thể nhiễm. Đến khi nào mới có thể dùng ngũ dục lục trần để hoằng pháp lợi sanh? Khi bản thân thật sự phải ở trong ngũ dục lục trần đoạn sạch, quyết định không khởi tâm động niệm, tuyệt đối không khởi tham sân si mạn, vậy lúc này có thể được. Người nổi tiếng nhất ở Trung Quốc là Phật sống Tế Công, thật sự là có người như vậy, không phải giả. Trong Cao Tăng truyện có truyện ký của trưởng lão Tế Công, truyện ký của ngài được viết rất tường tận, có bốn quyển. Chúng ta xem, rất nhiều truyện ký của cao tăng đại đức chỉ có một thiên rất ngắn, còn của ngài thì có bốn quyển. Có công phu đó thì được! Chúng ta không có công phu đó, không có đức năng đó, vậy thì bạn phải thận trọng dè dặt, nếu không bạn sẽ đọa lạc, không ai cứu được!

Bồ thí, điều quan trọng nhất là bồ thí pháp. Chúng ta cũng có bồ thí tài, bồ thí tài là làm tăng thượng duyên, không phải là chủ yếu. Bởi vì tiếp xúc với hết thấy chúng sanh, nếu không có bồ thí tài, người thế gian chúng ta nói về tình người, tình người không làm được. Cho nên bồ thí tài không phải là mục đích, là cách thức, là phương thức, việc này phải biết, việc này không thể thiếu. Chúng ta có phải đi cầu

tài hay không? Nếu bạn có tâm mong cầu tài, dùng bố thí tài để kết duyên với mọi người thì bạn sai rồi, tâm của bạn đã sanh vọng niệm. Đại đức xưa dạy chúng ta: “Nhiều việc không bằng ít việc, ít việc không bằng không có việc gì”, bạn hà tất phải nhiều việc! Vì vậy, Phật dạy chúng ta tùy duyên mà không phan duyên. Tùy duyên là gì? Chúng ta cần dùng thì tiền tài sẽ tới, mình không đi cầu người khác, họ mang tới thì mình phải làm. Điều này chúng ta biết được phước đức của chúng sanh hiện tiền, Phật Bồ-tát mang tiền tới thì chúng ta cần phải đi làm. Không có người mang tiền tới mà chúng ta đi hóa duyên, đến chỗ này tìm, đến chỗ kia kiếm tiền, vậy thì sai rồi! Đó gọi là tạo nghiệp, vì giáo huấn của Phật pháp đều là tánh đức của tự tánh, chúng ta làm vậy là hoàn toàn trái ngược với tánh đức.

Chúng tôi đến Hàng Châu tham quan đạo tràng của đại sư Liên Trì, hiện nay đạo tràng này đã trở thành nơi du lịch giải trí, điện đường đều biến thành nhà tiếp khách, chúng tôi nhìn thấy rất buồn. Trong sách xưa ghi lại, đại điện đó của đại sư Liên Trì gọi là điện Thần Vận, ai giúp ngài tạo ra? Quỷ thần giúp ngài tạo ra. Đến lúc bạn thật sự cần, chư Phật Bồ-tát, quỷ thần cảm ứng giúp bạn thấy đều làm tốt, không cần phải lo nghĩ chút nào. Việc này có thể làm, việc này cần phải làm, chúng sanh có cảm, Phật Bồ-tát có ứng, chúng ta thân là đệ tử Phật, tùy thuận giáo huấn của Phật, nhất định phải đi làm. Nếu duyên chưa chín muồi thì dứt khoát không được đi làm, vì sao vậy? Vì chắc chắn sẽ có hại đối với bản thân; có hại đối với bản thân thì làm sao có thể lợi ích chúng sanh? Cho nên người xưa nói: *“Gốc của hết thấy việc, ắt phải trị thân trước”*, đây là đạo lý nhất định. Đức Phật Thích-ca Mâu-ni thị hiện cho chúng ta, nhất định là bản thân phải tu hành chứng quả thành đạo trước, rồi sau đó mới giáo hóa chúng sanh. Giáo hóa chúng sanh vẫn là tùy duyên, đây là trong nhà Phật có một câu nói: “Phật không độ người vô duyên.” Duyên chưa chín muồi thì Phật Bồ-tát sẽ không hiện tiền; duyên chín muồi thì tự nhiên liền đến, tùy duyên mà không phan duyên, điều này vô cùng quan trọng. Chúng ta phải học tập theo Phật Bồ-tát, tổ sư đại đức, bản thân thành tựu rồi thì bạn mới có thể thành tựu hết thấy chúng sanh; bản thân làm tốt rồi thì hết thấy chúng sanh tự nhiên “thuận lý thành chương”.

Cho nên “nguyện” không thể không có, nguyện phải lớn, nguyện phải sâu, “chúng sanh vô biên thế nguyện độ”. Bắt đầu độ từ đâu? Không phải từ chúng sanh, mà là từ chính mình, bắt đầu độ từ chính mình. Chính mình thật sự được độ, thế nào gọi là được độ? Đoạn sạch phiền não, đoạn sạch ngu si, đoạn sạch ác nghiệp, độ chính mình rồi sau đó mới có thể cảm hóa hết thảy chúng sanh. Trong hết thảy chúng sanh, chúng sanh căn cơ chín muồi khi nhìn thấy dáng vẻ này của bạn, họ lập tức liền giác ngộ, họ liền quay đầu. Người thiện căn chưa chín muồi thì cho họ trồng thiện căn; người thiện căn chín muồi thì tự nhiên sẽ được độ. Vì vậy, hết thảy pháp nhất định phải quay lại cầu nơi chính mình, nếu hướng ra bên ngoài cầu thì sai rồi! Đó là ngoài tâm cầu pháp. Nhất định phải biết quay đầu, hướng vào trong tâm tánh của mình mà cầu, đây gọi là nội học, Phật pháp là nội học. Sau đó bạn rất tự nhiên đối với tánh tướng, lý sự, nhân quả của thế gian và xuất thế gian, bạn thấy được rõ ràng, bạn có thể hiểu rõ, cũng sẽ không mê hoặc nữa, cũng sẽ không điên đảo nữa. Trong kinh nói “thủ đạo thanh bạch, phạm hạnh cao viễn”, điều này rất tự nhiên thành tựu.

Những năm này, trong lúc giảng tôi thường nói: tâm địa thuần tịnh, hành vi thuần thiện, giống như Phật nói trong kinh Thập Thiện Nghiệp Đạo, không để mảy may bất thiện xen tạp, không để mảy may bất tịnh xen tạp, chúng ta sẽ thật sự đạt được lợi ích của Phật pháp. Năm mươi năm trước, tiên sinh Phương Đông Mỹ giới thiệu Phật pháp cho tôi, tiên sinh nói với tôi rằng: “*Học Phật là sự hưởng thụ cao nhất của đời người*”, trong năm mươi năm nay, tôi đã chứng minh câu nói này của lão nhân gia ngài! Thế nhưng sự hưởng thụ cao nhất thì chính tôi biết rõ, người ngoài không biết được. Người thông thường bên ngoài nhìn thấy chúng tôi rất đáng thương, thấy chúng tôi rất khổ, thịt cũng không ăn, quần áo đẹp cũng không mặc, họ nhìn thấy chúng tôi rất đáng thương, nhưng đây là hưởng thụ cao nhất của chúng tôi, họ đâu có biết? Phật Bồ-tát biết, bản thân chúng tôi biết, người có đạo hạnh biết, người thế tục thì chắc chắn sẽ không biết được. Đích thực là sự hưởng thụ cao nhất, trong tâm không có phiền não, không có lo âu, không có vương bận, không có được mất; nâng lên một chút nữa, xin nói với quý vị rằng không có sanh tử. Tâm hợp thành một thể với hư không pháp giới, thân dung hợp làm một với chúng sanh trong cõi

nước, phía sau kinh này có một câu nói: “*Thừa pháp thân thuyền, chí niết-bàn ngạn.*” Niềm vui lớn này, người thế gian có năm mơ cũng không thể tưởng được, bạn nói cho họ, họ cũng không biết, người nhập vào cảnh giới này mới rõ ràng, mới sáng tỏ. Mời xem kinh văn tiếp theo:

Tinh tấn hành đạo.

精進行道。

Tinh tấn hành đạo.

Chữ đạo này là chỉ cho tám điều đã nói ở phía trước, chỗ này Phật khuyên chúng ta phải làm được, tám điều ở trước bạn đích thực phải giác ngộ, phải giác tri.

Từ bi tu tuệ.

慈悲修慧。

Từ bi tu tuệ.

Phật pháp là lấy “từ bi làm gốc, phương tiện làm cửa”, tâm từ bi của bạn nếu có thể rộng mở đến hư không pháp giới, hành đại từ bi với hết thảy chúng sanh, tu trí tuệ chân thật.

Thừa pháp thân thuyền.

乘法身船。

Ngôi thuyền pháp thân.

Pháp thân là thân pháp tánh, thân pháp tánh là chân thân của chính chúng ta, thân này không sanh không diệt. Thân hiện tại này của chúng ta không phải là chân thân, thân hiện tại này là thân nghiệp báo, thân nghiệp báo thì lưu chuyển theo nghiệp, chúng ta quên mất thân pháp tánh, hiện tại tùy theo thân nghiệp báo ở trong lục đạo luân hồi chịu khổ vô cùng! Phật dạy chúng ta phải khôi phục thân pháp tánh của mình, khôi phục chân thân của mình, được vậy bạn sẽ chứng được đại niết-bàn vô thượng giống như chư Phật Như Lai. Làm sao khôi phục pháp thân? Chỉ cần “tinh tấn hành đạo, từ bi tu tuệ” thì được, bốn câu này là nói lợi ích công đức mà bản thân chúng ta tu hành chứng quả. Mời xem kinh văn tiếp theo:

Phục hoàn sanh tử, độ thoát chúng sanh, dĩ tiền bát sự, khai đạo nhất thiết, linh chư chúng sanh, giác sanh tử khổ, xả ly ngũ dục, tu tâm thánh đạo.

復還生死。度脫眾生。以前八事。開導一切。令諸眾生。覺生死苦。捨離五欲。修心聖道。

Trở lại sanh tử, độ thoát chúng sanh, dùng tám điều trên, khai đạo hết thảy, khiến các chúng sanh, biết khổ sanh tử, xả ly ngũ dục, tu tâm thánh đạo.

Đoạn này là nói bản thân Bồ-tát đã thành tựu, tiêu chuẩn của bản thân thành tựu là phải chứng được pháp thân, phải chứng được niết-bàn, đây mới là thành tựu thật sự, sau khi thành tựu, không phải không có việc gì, việc còn rất nhiều, là việc gì vậy? Quay lại lục đạo luân hồi, quay lại chín pháp giới để giúp đỡ những chúng sanh chưa giác ngộ kia. Dùng phương pháp gì để giúp? Dùng tám điều phía trước để giúp, tám điều phía trước chính là tông cương lĩnh của toàn bộ Phật pháp; nếu như nói tỉ mỉ thì đó chính là hết thảy kinh giáo mà Thế Tôn đã nói trong suốt 49 năm. Tám điều này là tông cương lĩnh của hết thảy kinh giáo, chúng ta phải biết ý nghĩa này. Dùng Phật pháp để dẫn dắt hết thảy chúng sanh, giúp đỡ hết thảy chúng sanh giác ngộ. Giác ngộ, thứ nhất phải giác ngộ cái khổ của lục đạo sanh tử luân hồi, sanh tử luân hồi từ đâu đến? Là từ tham luyến ngũ dục mà đến, chỉ cần có thể buông xuống ngũ dục lục trần, buông xuống tham sân si mạn thì bạn có thể thành tựu thánh đạo. Chúng ta xem đoạn cuối cùng:

Nhược Phật đệ tử tụng thử bát sự, u niệm niệm trung diệt vô lượng tội, tiên thú Bồ-đề, tốc đăng chánh giác, vĩnh đoạn sanh tử, thường trụ khoái lạc.

若佛弟子誦此八事。於念念中滅無量罪。進趣菩提。速登正覺。永斷生死。常住快樂。

Nếu đệ tử Phật, thường xuyên đọc tụng, tám điều nói trên, thì trong mỗi niệm diệt vô lượng tội. Tiến tới Bồ-đề, mau lên chánh giác, mãi đoạn sanh tử, thường trụ an vui.

Đoạn kinh văn này, muôn vàn không thể hiểu nhầm, nếu y văn giải nghĩa thì bạn sai rồi. “Nhược Phật đệ tử tụng thử bát sự”, “u niệm niệm trung” có thể “diệt vô lượng tội”. Tốt, ngày nào tôi cũng đọc tụng là được, đọc tụng thì tội liền diệt mất

hay sao? Không diệt sát! Câu thứ nhất nói “đệ tử Phật”, bất luận là tại gia hay xuất gia, tứ chúng đều bao gồm ở trong đây. “Đọc tụng tám điều này”, nếu bạn có thể đọc tụng kinh văn này, nếu có thể hiểu nghĩa này, nếu có thể hành điều này. Phía trước chẳng phải đã nói rất rõ ràng hay sao? Nếu bạn tinh tấn hành đạo, nếu bạn từ bi tu tuệ, nếu bạn chứng pháp thân, nếu bạn nhập bát niết-bàn, chẳng phải nói rất rõ ràng hay sao? Bốn câu này đều là tổng kết cho tám điều phía trước, tám điều phía trước này có thể giúp bạn từ bi tu tuệ, giúp bạn chứng được pháp thân thanh tịnh, giúp bạn nhập vào đại bát niết-bàn của Như Lai. Không phải chỉ đơn giản là đem kinh văn đọc tụng thì kể như xong, thế thì chẳng có ích lợi gì. Quả nhiên có thể y giáo phụng hành thì đích thực là “diệt vô lượng tội”. Vì sao có thể diệt vô lượng tội? Phía sau cuốn này, trước đây có nói một lần, chúng tôi nêu ra công án thiền sư Cao Phong Diệu của Thiền tông, quý vị có thể xem qua. Sau khi tội diệt rồi thì đạo hạnh của bạn mới có tiến bộ. “*Tiến thú Bồ-đề*”, “tiến” là tinh tấn, tiến lên, “thú” là hướng tới, con đường bạn đi là đại đạo Bồ-đề. “Bồ-đề” là tiếng Phạn, dịch sang tiếng Trung là “giác”, tức là giác ngộ, giác tri đã nói trong tám điều này. “*Tốc đẳng chánh giác*”, chánh giác là quả vị, quả vị của Bồ-tát là chánh đẳng chánh giác, quả vị của Như Lai là vô thượng chánh đẳng chánh giác. Bạn có thể mau chóng tiêu trừ nghiệp chướng, viên mãn Bồ-đề, chứng được Phật quả Vô thượng.

“*Vĩnh đoạn sanh tử*”, hai loại sanh tử vĩnh viễn đoạn trừ. Ở phía trước tôi đã nói qua với quý vị, Đẳng giác Bồ-tát vẫn còn một phẩm sanh tướng vô minh chưa đoạn, hay nói cách khác, các ngài còn có một lần biến dịch sanh tử; đến khi chứng đắc Vô thượng Bồ-đề thì lần biến dịch sanh tử này vĩnh viễn đoạn trừ, mới chân thật gọi là liễu sanh tử. “*Thường trụ khoái lạc*”, lúc này hết thấy khổ trong thế xuất thế gian, bạn đã vĩnh viễn đoạn sạch, đoạn sạch hết thấy khổ thì vui hiện tiền. Vui này không phải là vui trong khổ vui, niềm vui này, người phàm chúng ta, phàm phu hoàn toàn không thể nào tưởng tượng được, vì đây là cảnh giới trên quả địa Như Lai. Cảnh giới khác nhau thì không cách gì hiểu được, Đẳng giác Bồ-tát không biết được cảnh giới của Phật, Thập địa Bồ-tát không biết được cảnh giới của Đẳng giác Bồ-tát. Cũng như chúng ta bây giờ vậy, bạn không biết được cảnh giới của tôi, tôi không biết được cảnh giới của bạn, đạo lý như nhau! Trong Phật pháp nói, người tăng cao biết được

cảnh giới của tầng thấp, nhưng tầng thấp thì chắc chắn không thể lý giải được cảnh giới của tầng cao; cho nên chúng ta phải hết lòng nỗ lực tu học để nâng cao cảnh giới của bản thân. Trong đây có niềm vui lớn, chúng ta thường nói phiền não mỗi ngày nhẹ, vọng tưởng phân biệt chấp trước, lo âu, vướng mắc mỗi ngày giảm bớt, trí tuệ mỗi ngày tăng trưởng, trong đây có niềm vui thật sự, trong đây có niềm vui lớn. Nếu không hết lòng tu học thì bạn vĩnh viễn không đạt được niềm vui này; không những không đạt được mà bạn vĩnh viễn không cách nào tưởng tượng được. Nếu như bạn thật làm, thật sự khế nhập cảnh giới thì bạn sẽ sanh tâm hoan hỷ, trong kinh Phật nói “thường sanh tâm hoan hỷ, pháp hỷ sung mãn”. Hoan hỷ, pháp hỷ này sẽ nâng cao cảnh giới của bạn, sẽ giúp bạn dũng mãnh tinh tấn. Vì sao bạn có thể xả bỏ thế gian? Vì sao dũng mãnh tinh tấn đối với Phật pháp như vậy? Trong đây có một sức mạnh đang giúp đỡ bạn, sức mạnh này là “pháp hỷ sung mãn”.

Bát Đại Nhân Giác Kinh đến đây là chúng tôi đã giảng viên mãn. Hy vọng chư vị đồng học trân quý cơ duyên hiếm có lần này, chúng ta có thể ở viện Tri Ân, trung tâm của Tịnh độ tông Kyoto Nhật Bản, cùng học tập khai thị cương lĩnh quan trọng nhất trong Phật pháp. Kinh văn tuy không dài nhưng nghĩa lý, cảnh giới của nó đích thực là không bờ bến. Đúng như những gì trong kinh Hoa Nghiêm nói, hết thấy pháp mà Phật nói đều là từ trong chân tâm tự tánh lưu lộ ra, tự tánh không có lớn nhỏ, không có cạn sâu, thế nên “một là tất cả, tất cả là một”. Bạn xem thử, có câu nào, chữ nào trong kinh này không phải bao gồm hết thấy pháp? Hết thấy pháp ở trong một pháp. Ở đây nói tám điều, tám pháp, mỗi pháp đều bao gồm hết thấy pháp, hết thấy pháp dung nạp ở trong một pháp, một pháp triển khai ra chính là hết thấy pháp, do đó nói “một tức là nhiều, nhiều tức là một; một nhiều không hai”, đây mới đích thực là pháp chân thật từ trong tự tánh lưu lộ ra. Tự tánh của ai? Là tự tánh của chính chúng ta. Hiện tại chúng ta đang mê, Thích-ca Mâu-ni Phật đã giác rồi, đại pháp mà tự tánh của Thích-ca Mâu-ni Phật lưu lộ ra chính là Phật pháp trong chân tâm vốn đầy đủ của chính chúng ta. Chúng sanh và Phật là một, không phải hai, sanh Phật không hai. Chúng ta hiểu rõ đạo lý này, trân quý cơ duyên này, hết lòng nỗ lực học tập, hy vọng chúng ta ngay trong đời này đồng thành Phật đạo, phát tâm Bồ-đề, giúp

đỡ hết thầy chúng sanh khổ nạn. Hôm nay giảng đến đây là viên mãn, cảm ơn mọi người!